

даде ръката си на хубавия Теодор Ласкарис, в същия тоя миг Иванко ще се отметне от ромеите. А те имаха премного нужда от храбростта и военните дарби на този голям бранник. Навсякъде, където го бяха изпратили на поход против враговете на Византия, той се бе явил като първи между първите.

Дните, неделите, минаваха. И на младия момък омръзна да чака благоволенieto на хубавицата. С явно усърдие той строеше яки твърдини по планинските ^и висоти. Раздаваше обилно оръжие на жителите от неговата област. Печелеше сърцата им със щедри дарове. И Алексей се радваше на успехите му.

Ала той не знаеше против кого се строят тези крепости и против кого ще се ~~отправи~~ ^{отправи} това оръжие. Дали против българите, или против ромеите.

~~Защото~~ ^В Търново се подготвяше тайно нов заговор. Привържениците на Иванко ~~чекаха~~ ^{чекаха} уречения час, в който новият гръцки патриций щеше да се разбунтува срещу василевса.

Не напразно княз Белота бе заминал със желанието да види неверните боляри увиснали на въжето.

Защото, когато предния ^а логотет се връщаше към родната земя с неприятна вест - отново враговете на България бяха успели да разкрият хитро скроеното тайно пътуване на българските пратеници до Рим - в Търново го очакваше още по-нерадостна вест.

Добрият цар Петър бе паднал пронизан от неверна ръка.

Един от Иванковите привърженици бе извършил грозното дело. Но с Асен и Петър не се свършваха Асеновци. Най-последно бе дошъл реда на третия и последния от великите братя. На буйния, ⁷неударжим Иваница.

На Калояна - бъдещия Ромеоубиец.